

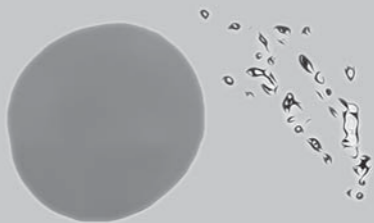
Miroslav Koryčan

Dýka z orobince (Tikotok)

DÝKA Z OROBINCE
(TIKOTOK)

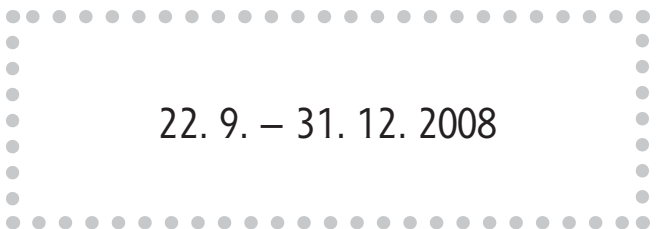
Miroslav Koryčan

Dýka z orobince (Tikotok)

Praha 2010

DÝKA Z OROBINCE (TIKOTOK)
Copyright © Miroslav Koryčan, 2010
Czech edition © dybbuk, 2010

ISBN 978-80-7438-029-7

22. 9. – 31. 12. 2008

večerem přikvačí podzim.
listí se houfuje. chystám hrábě a košťata.
čtu celina. brouzdám se *skočnou*.
díky anně karenině jsem se zanořil do textu, který mi bere dech.
cestuji rozmydleným německem ve společnosti autora,
lily a kocoura. celine je mistrem stylu a troseček.
„šabat šílené fantasie,“ říká šalda.
za krk mi dosedl hlad. cibule na másle, klobása,
ořechy a jablečný kompot.
takže – pohoda okupovala zaživací trakt,
což, jak známo, echovalo v myslivně.
a protože jsem dorazil celinovu *skočnou*,
načal jsem pounda, „cantos I–III“.
sluky se přišly vykoupat
propínají křídelní klouby
zmáčené perutě nastavují sluneční cloně
(překlad anna karenina)
i utkvěl jsem na:
dum aspiro amo
(dokud dýchám, miluji).
podvečer. čumím na fotbal. sparta – teplice.
něco mezi kopanou a klopýtanou.
v poločase končím. bolí mě nohy i oči.
domýšlím kolážované objekty s písmeny v síti.
jeví se v dobrotě.
v předspací době čtu cavannu (maman, au secours!).
prima.
nořím se do dobré noci.

holím se. sice nerad, ale cesty zpět není.

přistála mi v ruce ukázka z josepha hellera *bůh ví*

(god knows): bůh slíbil mojžíšovi zemi zaslíbenou.

david-král dí: jakápak země zaslíbená.

bylo tam sice strdí, ale mléko musely přinést naše kozy.

lidem v kalifornii dal bůh nádherné pobřeží, filmový průmysl

a beverly hills. nám dal písek. cannes přiděлил filmový

festival, my vyfasovali oop. naše zimy jsou deštivé,

léta horká. lidem, kteří si neumějí natáhnout hodinky,

dal oceán ropy. nám dal kýlu, hemeroidy a antisemitismus.

bůh k mojžíšovi:

ty chceš smysl?

když ho chceš mít, nemůžeš mít náboženství.

a opět – „cantos IV–V“, k tomu louskám ořechy.

pohoda, až na dřavý zub. sirka pomáhá.

text (vlastní) „železný franta“:

byl máj. byl války čas. i rozkvetl šeřík, ba i bez.

výkřik: toť země krásná i na pohled

(výzva pro poštu).

i vyšel si hošík nerozvážný, vydal se do luk.

a ponořil se do obdivu: trávy, jež se sytila

chlorofylem, oblohy v hrozbě azuru a čurčícího

vodstva.

sumace – krajinu okupovala slastnost.

jenže: franta (dále f.) neopatrník nešlápl

do hovna, nýbrž zaškobrtl o drát, na jehož konci nic

dobrého hrozilo.

nolens volens – krachlo to.

f. (a to vím jistojistě) nedobrovolně levitoval.
po dopadu do zeleně zřel rudě. bota i s částí údu
polehávala podél.

uložili ho na trakař a šupy v bolnici.

a ranhojiči se pustili v rachotu.

a hojili a léčili, úd však nezkompletovali.

takže: kam s ním?

šup do kotelny, k přiložení.

dle zákona o proměně úd zasyčel, vrátil se a prchal.

doprchal (lépe – usedl) v pole širé.

taková byla údu cesta.

zatím končím, neboť vernisáž volá. hola!

principál eugen brikcius předkládá celoživotní
happeningové dílo.

a čumím! rozsah dokumentace je obrovský.

průvodní akce autora ve spolupráci s jardou kořánem

(a právě on je patronem těchto prostor ve smečkách,

kde asi před třemi měsíci byla výstava básnivých

koláží, které jsem se zúčastnil) proběhla vesele.

víno i zobání – prima.

to, co jsem znal o e. b., se jen potvrdilo.

při cestě k posteli jsem neklopýtal.

text (vlastní) „železný franta“ – pokračování:

o úd je postaráno.

tedy: jakž takž.

zbývá f.

doba (tato) nepřála náhradám.

protézy nepostávaly na mezích.

i zasedli moudří vsi naší, hlavy zanořili v dlaně

a jazykem předků stanovili –

kovář vyková náhradu! i stalo se.

takže: kovář koval, vykovával. útinkami utínal,
na kovadlinu zvonil (v taktu tříčtvrtečním)

a okuje levitovaly.

semotamo olej zasyčel, pot se rosil

na zadumaném čele, v těle chvění, prostě: dílo se rodilo.

ke kompletaci díla však bylo třeba opracovaného dřeva.

což (ve vsi naší) neproblémovost.

machři zamachrovali, a to tak, že o díle bylo možno
sdělit, že dosáhlo dokonalosti (tedy skoro).

f. pahýlek šup do díla.

a pajdy-pajdušky.

ale co (naše) parta?

vyžili jsme mobility f. k tomu,

abychom na nepřístupných místech testovali
permanentní magnety.

takže vznikla nejen náhrada, ale i pomůcka

k ověřování fyzikálních zákonitostí.

závěrem: toť chai... (hebrejsky – život / číslo 18).

za oknem nevlídno, ani sebe bych tam nevyhnal.
takže setrvávám v komůrce.
strava – brambory na cibuli, rajčata a oblíbené ořechy.
a opět *cantos*. opakování oněch již probádaných.
chvílemi pozoruji dění v televizi.
moc mě to nebere.
v době předspací se hrabu v dosud napsaných
povídkách a zdá se, že dobrož.

dozvídám se.

zdroj – talmud, b'rachot 61

a holistické léčebné metody:

ledviny radí.

srdce rozlišuje.

jazyk formuje hlásky.

ústa je vyslovují.

jícen nabírá jídlo, průdušnice vytváří hlas,

plíce pohlcují vlhkost a játra jsou centrem hněvu.

žlučník hněv zmírňuje, slezina tvoří smích, tlusté střevo

mele potravu, žaludek vyvolává spánek

a nos probouzí.

to jsem dosud netušil.

říkánka – „lev neře u stohu slámy“:

krasavice překrásná

tak už sakra volej

k úpravě mé pěšinky

nejlepší je olej

kdybys zavolala

někdy brzy zjara

vysejeme pšenici

uhníždíme pěnici

já opravím přeslici

a na oslici

(ty v kytlici)

budeš jaro jará

nákup – chléb a buřt. po cestě sběr jablek a ořechů.
v čase poobědním chápu se stroje a kosím a stínám.
trávu klátím.

a záda bolí.

hergot!

nápad (do povídek) – naše parta partou pyrotechniků
(travex, trubky, doutnáky).

večer se třesu u *mlčení jehňátek*. démon a. hopkins
řadí. mráz u páteře, třes v rukou, děs v očích.

o žaludku (diskrétně) pomlčím.

po ránu (o 5.) jsem sekáčem (lépe – holičem).

tráva padá, stráně hnědnou, neboť struna seká i oře.

ach bože!

oběd z krabičky – maso na kmíně, rýže.

paráda: břicho vyhrožuje bombírem.

„cantos IV“:

modrý achát pokrýl nebe

smola prská

šafránový sandál obepíná

útlou nožku jak okvěti

dafné-nymfa. eros zasáhl apollóna šípem

se zlatým hrotem a probudil v něm lásku k dafné.

tu zasáhl šíp s hrotem olověným, takže před láskou prchala.

na její prosbu ji otec proměnil ve vavřín.

apollón si pak zvolil vavřín za svůj strom.

v časopisu *prostor* – zlín jsem objevil zamyšlení

nad dílem ester šimerové-martinčekové.

v roce 1927 (po maturitě) odchází do paříže do učení

k f. légerovi a hlavně k ruské avantgardistce

alexandře exter-ové.

z ukázek mě zaujala kompozice (1931) a plachetnice.

osud (sic!): vražda f. šimery gestapem (1942),

uvěznění a vyobcování m. martinčka komunisty.

obojí: hnojně bratrstvo.

musím splášit akrylátovou perleť na objekty.